

สองร้อยปี ศรีสุนทร ฯ (ภู่)

๑ สุนทรภู่ ครูแก้วศรีสยาม
สองร้อยปีทั่วโลกศุภโชคชัย

อุโฆษนามอมตะวารสมัย
ปฐวีไหวลั่นเลื่อนสะเทือนใจดิน ฯ

๒ ทุกซึ้งจรกลอนเด่นเป็นดวงจิตร
มโนคติริเริ่มค่าชีวาริน

กายสิทธิ์อิทธิบาทาวรรณศิลป์
ทวานถวิลอำมฤตฟ้ามาอาลัย ฯ

๓ พระอภัยมณีพิภพย์ลิตพิศขลัง
อนุสาวรีย์บุษนิยามทากวีไทย

โด่งดังวิเศษอยู่คู่ขวัญสมัย
กลางดวงใจสถิตย์ศรีกวีนิพนธ์ ฯ

๔ ฟ้าทรมณเฑียรระอ้อนเล่ห์เสน่ห์ศิลป์
หลากหลายศปภินกะจักร ฯ วงศ์คน

ทมิฬลักษณะวางรังงังลับสน
อุบาทานจนพันเทพเจ้าดาวดั่งสี ฯ

๕ ชีวิตคล้ายบายศรีที่ทะนุถนอม
เสร็จการงานน้ำขึ้นน้ำลงจึง

เจิมแป้งหอมน้ำมันจันทน์ผืนซึ่ง
ชยะถึงธาตุมนุษย์แท้หรือใบตอง ฯ

๖ กวีวิเศษดีเป็นศรีโลกาโลก
อมตะคำนิพนธ์หลากหลายเนื่องนอง

ลบทุกซ์โคกจักรวาลเสนอสสนอง
ดั่งห้องสมุทรไท่ไหวคลื่นครืนครวญ ฯ

๗ ให้รัญจวนปวนปั้นโลกียะ
ให้กิเลสประณีตล้นจนเรรวน

ปี่มชนะโลกุตรระอันหอมหวาน
ว่าควรนิรพานหรือมุงานกวี ฯ

๘ สุนทรภู่เยื้องอย่างทางวิริยฤทธิ์
แทนค่าโพธิสัตว์รัตนอนุสาวรีย์

นฤมิตววรรณศิลป์เกิดประเสริฐศรี
ใช้หนี้ัจฉริยะแก้วแล้วอำลา ฯ

๙ ก็เวียนวายตายเกิดในสังสาร
แก่งโคลงฉันท์กาพย์กลอนมายา

อธิษฐานจุดสุดยอดปรารถนา
ยิ่งกว่าความฝันนั้นอนันตกาล ฯ

๒๐๐ ปีด้วย

ไม่ใช่คนธรรมดาตามมาเกิดแน่
 ไร้สัมผัสพ่ายแพ้แก่สัมผัส
 เจ็ดสิบปีที่หลงว้าววงวัฏ
 โลกอุปติงานกวีนิพนธ์งาม
 เสมอแก้วโกสินทร์ไม่สิ้นสุด
 หนึ่งมนุษย์คือศรีกวีสยาม
 ชูชาติชูประเทศชูเขตคาม
 ดำรงนาม “สุนทรภู่” ชูชีพชน
 โลกรุ่งหลังทะเลสิ่งให้อะไรท่าน
 นอกจากอ่านให้กระจุกเป็นขุขชน
 แล้วทะเลเลยเห็นความเป็นคน
 เพื่อดันดันงานหนักจำหลักรอย
 ความคิดฝันสรรพวงค์แค่ทางอ้อม
 ไปคิดถึงนกยูงสูงสุดสอย
 มีเวรกรรมจำกัดสัตว์ตัวน้อย
 ดั่งหิ้งห้อยเชิดตำแหน่งให้แสงจันทร์
 “สุนทรภู่” ฐูเข้าคงเศร้ายุค
 สงสารโลกวิปริตมาผิดผัน
 งานอื่นหนักตรากตรำไม่ทำกัน
 กลับเมามันเมามัวเพียงตัวกู.

สุนทรภู่

มีทั้งโลกโกรธหลงในสงสาร
มีทั้งหวานแล้วก็ยังมีทั้งขม
ครบทุกอย่างสร้างไว้ใสอารมณ์
แล้วสั่งคมคำกรองของคำกลอน
กำหนดใจให้ออกไปนอกโลก
กำหนดโศกสุขใส่ในอักษร
กว้างใหญ่กว่าฟ้าดินนิรันดร
งานสุนทรภู่ก็ผู้นี้แล

สุจิตต์ วงษ์เทศ